

Arrest

nr. 192 020 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad Chernivtsi (Chernovtsi), gelegen in de gelijknamige provincie in Oekraïne. U woonde er bij uw grootmoeder. In 2007 vertrok u op 18-jarige leeftijd naar België, waar uw moeder reeds geruime tijd verbleef. U kende geen problemen in uw thuisland maar slaagde er niet in om werk te vinden en wilde uw moeder in België vervoegen. U ondernam verschillende pogingen om uw verblijf te legaliseren maar tevergeefs. U vroeg uiteindelijk een eerste maal asiel aan in België op 28 april 2014. U verwees naar de gewijzigde situatie in Oekraïne, waar het regime van Yanukovich ten val was gekomen en in het oosten

een gewapend conflict was uitgebroken. U wilde niet ingelijfd worden in het Oekraïense leger omdat u geen mensen wilde doden. Voorts wees u op de slechte socio-economische situatie in het land. Het Commissariaat-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 15 januari 2015. U ging tegen deze beslissing niet in beroep binnen de wettelijk voorziene termijn. U verliet het land niet. Op 14 juli 2016 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel voor een periode van vijf jaar voor uw aandeel in een prostitutienetwerk. In december 2016 besloot u opnieuw asiel aan te vragen omdat u vreesde voor vergelding door de criminele organisatie waarvoor u gewerkt had, voor uw medewerking aan het politieonderzoek. Nog voor uw asielaanvraag geregistreerd kon worden, werd u op 5 december 2016 thuis door de politie opgehaald en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Van daaruit vroeg u alsnog een tweede keer asiel aan op 13 december 2016.

U verklaart dat uw leven bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne in gevaar is. In 2011 was u als chauffeur actief geworden in een prostitutienetwerk in België. U wist niet dat uw taken illegaal waren. In 2016 werd u in het kader van een gerechtelijk onderzoek naar het netwerk opgepakt en later ook veroordeeld voor uw rol in het netwerk. De criminele groepering waarvoor u werkte is actief in Europa en de landen van de voormalige Sovjet- Unie, van waar ze ook afkomstig is. U vreest dat deze groepering wraak zal nemen voor uw medewerking aan het politieonderzoek. Meer bepaald zou u een hooggeplaatst figuur binnen deze organisatie geïdentificeerd hebben bij de politie en zijn rol binnen de organisatie hebben verduidelijkt. Deze persoon werd bij verstek veroordeeld in dezelfde rechtszaak als u. Ongeveer anderhalve maand na uw vrijlating uit de gevangenis (juli 2016) vernam u dat uw grootmoeder in Chernivtsi twee dreigtelefoons had gekregen. Ten gevolge daarvan woont zij op dit moment bij familieleden. Hoewel de groep geen wraak zal nemen in België omdat ze haar activiteiten niet in gevaar zal willen brengen, vreest u dat zij u zal doden mocht u terugkeren naar Oekraïne. Omwille van de financiële middelen en connecties met de autoriteiten die de groepering heeft, vreest u dat u niet zal kunnen rekenen op bescherming door de Oekraïense autoriteiten. Daarnaast vreest u nog steeds ingezet te worden door de Oekraïense autoriteiten in het gewapend conflict in het oosten van het land, alsook de slechte socio-economische toestand.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een e-mail van een inspecteur van de gerechtelijke politie van Brussel gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d.06/12/2016 neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen, afgelegd voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst enerzijds vreest gedood te worden door de criminele organisatie waarvoor u in België gewerkt hebt, uit wraak voor het feit dat u een leidinggevend figuur hebt geïdentificeerd en dat u zijn rol in het prostitutienetwerk waarin u actief was, hebt verduidelijkt ten overstaan van de Belgische politie. Anderzijds vreest u nog steeds ingezet te worden door de Oekraïense autoriteiten in het gewapend conflict in het oosten van het land. Tevens haalde u nog de algemene (socio-economische) toestand in het land aan. (CGVS d.d.06/01/2017, p.10)

Zij vooreerst vastgesteld dat u uw weigering om te gaan strijden in Oost-Oekraïne reeds hebt aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag. Er werd toen vastgesteld dat deze weigering niet was ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar wel door gewetensbezwaren. Het Commissariaat-generaal besloot in deze dat in uw hoofde geen diepgewortelde afkeer van en gewetensproblemen bij een mogelijke operationele inzet als militair en/of het gebruik van geweld kon worden vastgesteld. U hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag evenwel geen beroep aangetekend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U brengt echter in het kader van de onderhavige aanvraag geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze beslissing en motivering gehandhaafd blijft. U herhaalde dat u geen mensen wil doden. Gevraagd of uw visie hierop nog steeds dezelfde is als ten tijde van uw eerste asielaanvraag, antwoordde u bevestigend. Toen u hierop gevraagd werd of u uw volledige visie op het niet willen deelnemen aan de oorlog in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt kunnen uiteenzetten, antwoordde u tot twee maal toe in zeer algemene bewoordingen en verklaringen, zonder concrete nieuwe elementen aan te reiken. (CGVS, p.25) Gevraagd of u ondertussen opgeroepen bent om uw legerdienst te doen, stelde u dit niet te weten. (CGVS, p.25) U getuigt bijgevolg van een desinteresse in deze problematiek die niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging, te meer daar u nog steeds contacten onderhoudt met familieleden in Oekraïne, waaronder uw grootmoeder bij wie u opgegroeid bent en ingewoond hebt voor dat u naar België kwam. (CGVS, p.3-4, 17) Zij ten slotte nog vastgesteld dat u in de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' dewelke u in het Russisch invulde bij uw tweede asielaanvraag en als doel heeft een duidelijk overzicht te bekomen van de asielmotieven in geval van een meervoudige aanvraag, geen melding maakte van uw vrees om ingezet te worden in het conflict in het oosten van Oekraïne, terwijl

hiervoor de gelegenheid was, bijvoorbeeld onder vragen 6 en 7. Deze vaststelling vormt een verdere indicatie dat er in deze in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming bestaat.

Aangaande de algemene socio-economische toestand in het land – u haalde aan dat de economie en het sociaal leven “kapot” zijn (CGVS, p.10-11) – dient vastgesteld te worden dat u dit ook reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt aangehaald. Net zoals toen, dient te worden vastgesteld dat u louter verwijst naar de algemene (socio-economische) toestand en hierin geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld. Er is dan ook geen verband met de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de door u ingeroepen problemen met de criminele groepering waarvoor u werkte in België dient vooreerst vastgesteld te worden dat deze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. De door u geschetste problemen - u hebt in België jarenlang voor een criminele organisatie gewerkt binnen een prostitutienetwerk, louter uit financiële overwegingen, en vreest heden geviséerd te worden omdat u in België hebt meegewerkt met het gerechtelijk onderzoek, waardoor u als verrader beschouwd wordt (CGVS, p.11, 22, 23) – zijn louter van gemeenrechtelijke aard. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten zou kunnen rekenen. U gaf meermaals aan niet te kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten omdat zij corrupt zijn en uw belagers macht en geld hebben, waardoor zij beschermd zijn. (CGVS, p.12, 20-21, 23) Er kan uit dit motief in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met uw verklaringen voor het Commissariaatgeneraal, afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag, en met de in het administratief dossier aanwezige stukken, ben ik van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande het voorgaande, dient te worden gewezen op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen stelt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Meer bepaald blijkt uit het administratief dossier dat u op 14 juli 2016 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel gedurende vijf jaar. U werd ook voor een periode van tien jaar uit de rechten overeenkomstig artikel 31 alinea's 1 en 2 SW gezet. De rechtbank achtte het bewezen dat u deel uitmaakte van een netwerk dat ontucht uitbuitte (“réseau d'exploitation de la débauche”) in de periode oktober 2011-februari 2016, en dit door het transporteren van meisjes en het toezien op (“veiller à”) de publicatie van advertenties en ook het aannemen van een receptioniste. (p.7,15-16 van het vonnis d.d.14/07/2016) De rechtbank stelde tevens dat u niet geaarzeld hebt om te leven van de seksuele exploitatie van anderen (“l'exploitation sexuelle d'autrui”). Tegen dit vonnis ging u niet in beroep en heeft inmiddels kracht van gewijsde.

Er kan niet getwijfeld worden dat de door u gepleegde feiten ernstig zijn. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tot een geldboete, een ontzetting uit uw burgerrechten en een celstraf van twee jaar werd veroordeeld, zij het met uitstel gedurende vijf jaar. Dit laatste toont niet aan dat de rechtbank de door u gepleegde feiten niet als ernstig beschouwde, daar uit het vonnis blijkt dat het uitstel ingegeven werd door het feit dat er geen gerechtelijke antecedenten waren (p.17 van het vonnis d.d.14/07/2016). Ten tweede dient erop te worden gewezen dat de rechtbank u verweet dat u niet had geaarzeld om te leven van de seksuele exploitatie van anderen en besloot dat u deel uitmaakte van een netwerk dat ontucht uitbuitte. Hierbij merkte de rechtbank ook op dat uw rol verder ging dat wat u had toegegeven (i.e. het vervoeren van meisjes). Zij ten derde gewezen op uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat u uw taken binnen het netwerk uitvoerde louter om financiële overwegingen – het was geen zwaar werk en u verdiende gemakkelijk geld –; dat u dit had gedaan sinds 2011 tot uw aanhouding; dat u in de hele periode weliswaar wel eens gedacht had aan stoppen maar hiertoe nooit enige poging had ondernomen; en dat u waarschijnlijk zonder problemen te kennen had kunnen stoppen indien u dit had gewenst. Hoewel u aanvankelijk niet zou zijn verteld wat de meisjes die u vervoerde, deden, zou u dit wel snel zelf hebben achterhaald. (CGVS, p.22-23) U zou tevens geruchten hebben opgevangen dat er meisjes waren die wilden stoppen maar niet uit het netwerk geraakten, maar zou zich niet geïnteresseerd hebben in hun “persoonlijk leven”. (CGVS, p.23-24) Een dergelijke houding wijst erop dat u geen problemen had met de taken die u uitvoerde en deze laakbare, strafbare

handelingen waarschijnlijk had blijven stellen indien u niet gearresteerd was. Dat u niet zou hebben geweten dat wat u deed strafbaar was (CGVS, p.22), is geenszins aannemelijk te noemen gelet op de manier waarop in aangeworven bent (CGVS, p.22) de mensen voor wie u werkte en dewelke u beschreef als "geen kleine criminelen" en een "criminele organisatie" (CGVS, p.10) en de geruchten die u hoorde over de meisjes (supra). Dat u hebt meegewerkt aan het onderzoek, kan evenmin als verzachtende omstandigheid aanvaard worden. Immers, uit uw verklaringen en deze van uw advocaat blijkt dat uw medewerking niet spontaan was maar was ingegeven door een persoonlijk belang omdat men u van zaken verdacht die u niet had gedaan. (CGVS, p.14, 15) Zij hierbij tevens gewezen op het feit dat de rechtbank vaststelde dat u onderzoekselementen trachtte te laten verdwijnen en uw rol kleiner trachtte voor te stellen (supra). Dat u nooit meisjes tegen hun wil zou hebben vervoerd (CGVS, p.22, 26), is evenmin een verzachtende omstandigheid. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit een louter blote bewering is, dewelke bovendien gerelativeerd dient te worden gezien uw desinteresse in het persoonlijk leven en de situatie van de meisjes, het feit dat u aangaf niet van alle meisjes te weten of zij vrijwillig in de prostitutie werkten, en de geruchten die u hoorde over meisjes die wilden stoppen maar niet uit het netwerk geraakten (CGVS, p.23). Wat er ook van zij, de vaststelling blijft dat u gedurende een zeer lange tijd financieel gewin haalde uit de prostitutie van anderen. Dat u spijt zou hebben (CGVS, p.25), ten slotte, doet evenmin afbreuk aan de ernst van de gepleegde feiten. Uw criminele handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de door u gepleegde criminele feiten waarvoor u veroordeeld werd, moeten worden gezien als een ernstig misdrijf.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld. U werd veroordeeld voor het plegen van een ernstig misdrijf in België waardoor u uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 55/4 § 4 bepaalt dat wanneer de Commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus neemt, hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. In casu meen ik dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u, als Oekraïens staatsburger, gedwongen wordt teruggeleid naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van "diverse bepalingen van het EVRM en het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen". In het bijzonder haalt zij een schending aan van de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift tevens aan niet akkoord te zijn met de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad bemerkt vooreerst dat blijkens de bestreden beslissing aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd wordt en zij uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) wat betreft haar vrees om ingezet te worden in het conflict in het oosten van Oekraïne in het kader van haar eerste asielaanvraag reeds geoordeeld werd dat, hoewel verzoekende partij stelde dat haar weigering om te gaan strijden in Oost-Oekraïne was ingegeven door gewetensbezwaren, in hoofde van verzoekende partij geen diepgewortelde afkeer van en gewetensproblemen bij een mogelijke operationele inzet als militair en/of het gebruik van geweld kon worden vastgesteld, en verzoekende

partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen gegevens of elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de uitkomst van voormelde beoordeling; (ii) in haar loutere verwijzing naar de algemene (socio-economische) toestand in het land geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld en er dan ook geen verband is met de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet; (iii) de door haar ingeroepen problemen met de criminele groepering waarvoor zij werkte in België geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging omwille van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, en daarentegen louter van gemeenrechtelijke aard zijn; (iv) er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoekende partij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten zou kunnen rekenen; en (v) verzoekende partij, die bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming gelet op haar veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf in België.

2.2.3. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing omtrent de door haar geuite vrees om ingezet te worden in het conflict in het oosten van Oekraïne, de motivering inzake haar verwijzing naar de algemene (socio-economische) toestand in haar land van herkomst en de motivering dat de door haar ingeroepen problemen met de criminele groepering waarvoor zij werkte in België geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat er evenmin aanwijzingen zijn dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten zou kunnen rekenen, volledig ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.4.1. Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift dat zij een ernstig misdrijf gepleegd zou hebben. Zij wijst er dienaangaande op dat zij voor haar veroordeling over een blanco strafblad beschikte, dat zij omwille van haar precarie financiële situatie en haar illegale status in België geen andere keus had en dat zij hoofdzakelijk als chauffeur moest optreden en hierbij nooit iemand tegen zijn zin heeft vervoerd. Waar verwerende partij stelt dat zij ten allen tijde had kunnen stoppen, oppert verzoekende partij dat dit geenszins het geval was daar zij vreesde voor represailles vanwege het crimineel netwerk. Dit geldt des te meer nu verwerende partij zelf aangeeft dat het crimineel netwerk waarvoor verzoekende partij diende te werken klaarblijkelijk in staat is om haar schade toe te brengen nu verwerende partij erkent dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat uit het vonnis d.d. 14 juli 2016 blijkt dat zij werd vrijgesproken voor de tenlasteleggingen in verband met mensenhandel. Voorts betwist verzoekende partij dat het feit dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf met uitstel uitsluitend te wijten is aan haar blanco strafblad en stelt zij dat dit ook komt doordat zij meewerkte aan het strafrechtelijk onderzoek – zij verwijst dienaangaande naar een e-mail d.d. 6 december 2016 van de federale politie aan de FOD Binnenlandse Zaken die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) – en doordat zij vrijgesproken werd voor de tenlasteleggingen die verband houden met mensenhandel. Tevens betwist verzoekende partij dat zij louter uit eigenbelang zou hebben meegewerkt aan het strafonderzoek, nu zij ook na het vonnis en haar vrijlating uit voorlopige hechtenis de politiediensten heeft geholpen om dhr. V., het kopstuk binnen het crimineel netwerk, te lokaliseren. Verzoekende partij meent dat het feit dat zij veroordeeld werd tot een straf met uitstel aangeeft dat de strafrechter niet van oordeel was dat zij een gevaar zou zijn voor de samenleving. Voorts moet nog rekening gehouden worden met het gegeven dat zij niet werd veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding aan de burgerlijke partijen. In verband met de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf' verwijst verzoekende partij verder nog naar de richtlijnen van het UNHCR met betrekking tot de uitsluitingsgrond van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, waar een aantal factoren worden aangegeven ter indicatie of een misdrijf als ernstig kan worden beschouwd, dewelke naar analogie kunnen worden toegepast voor de interpretatie van het begrip 'ernstig misdrijf' in artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 14 juli 2016 (bijlage 4).

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar daden tracht te minimaliseren, doch gaat zij hiermee voorbij aan de overweging van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel dat verzoekende partij niet had geaarzeld om te leven van de seksuele exploitatie van anderen, waarbij haar rol verderging dan dat wat zij had toegegeven (i.e. het vervoeren van meisjes). Op grond van verschillende vaststellingen wordt door voormelde rechtbank besloten dat verzoekende partij deel uitmaakte van het

netwerk dat ontucht uitbuitte, waarbij zij meisjes transporteerde, toezag op de publicatie van advertenties en ook een receptioniste aannam (p. 16-17 van het vonnis d.d. 14 juli 2016 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1). De uitleg van verzoekende partij dat zij onvoldoende verdiende met haar werk in de bouw en dat zij omwille van haar illegaal statuut zich in een precaire financiële situatie bevond, kan bezwaarlijk aanvaard worden als verschoning voor dergelijke laakbare handelingen. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij zelf aangaf dat zij waarschijnlijk zonder problemen te kennen had kunnen stoppen indien zij dit had gewenst (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2017, p. 22). Dat zij hiermee niet kon stoppen uit vrees voor represailles vanwege de criminele organisatie, strookt dan ook geenszins met haar eerdere verklaringen dienaangaande. Uit het vonnis blijkt voorts louter dat het uitstel werd ingegeven door het feit dat er geen gerechtelijke antecedenten waren (p. 17 van het vonnis d.d. 14 juli 2016). Dat dit tevens is ingegeven door haar medewerking aan het strafrechtelijk onderzoek en doordat zij vrijgesproken werd voor de tenlasteleggingen die verband houden met mensenhandel, blijkt nergens uit voormeld vonnis. Waar verzoekende partij overigens betwist dat zij louter uit eigenbelang zou hebben meegewerkt aan het strafonderzoek en opmerkt dat zij ook na het vonnis en haar vrijlating uit voorlopige hechtenis de politiediensten heeft geholpen om dhr. V., het kopstuk binnen het crimineel netwerk, te lokaliseren, stelt de Raad vast dat uit de e-mail van de Federale Politie d.d. 6 december 2016 die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) slechts blijkt dat men het kopstuk van het criminele netwerk heeft kunnen identificeren dankzij de verklaringen van verzoekende partij. Dienaangaande werd in de bestreden beslissing evenwel reeds opgemerkt dat deze medewerking niet spontaan was maar was ingegeven door een persoonlijk belang omdat men haar van zaken verdacht die zij niet had gedaan. Uit de bijgebrachte e-mail blijkt geenszins dat, zoals verzoekende partij voorhoudt, zij ook na het vonnis en haar vrijlating uit voorlopige hechtenis haar medewerking heeft verleend aan de politiediensten opdat deze dhr. V., het kopstuk binnen het crimineel netwerk, zouden kunnen lokaliseren. Er blijkt louter uit dat verzoekende partij zich na haar voorlopige hechtenis tot hen heeft gericht om zich te informeren over de stappen die zij diende te ondernemen teneinde een legale verblijfsstatus in België te bekomen, waarna men haar verwezen heeft naar de bevoegde diensten. Haar medewerking aan het onderzoek dient bovendien gerelativeerd te worden nu de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel in het vonnis d.d. 14 juli 2016 tevens vaststelde dat verzoekende partij onderzoekselementen trachtte te laten verdwijnen en haar rol kleiner trachtte voor te stellen. Het gegeven dat zij veroordeeld werd tot een straf met uitstel, dat zij vrijgesproken werd voor de tenlasteleggingen die verband houden met mensenhandel en dat zij voorts niet veroordeeld werd om de burgerlijke partijen te vergoeden, neemt verder niet weg dat de rechtbank het bewezen achtte dat verzoekende partij deel uitmaakte van een netwerk dat ontucht uitbuitte en dat verzoekende partij gedurende een zeer lange tijd – in de periode oktober 2011-februari 2016 – financieel gewin haalde uit de prostitutie van anderen en dat de rechtbank omwille hiervan verzoekende partij veroordeelde tot een geldboete, een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel gedurende vijf jaar en een ontzetting uit de rechten overeenkomstig artikel 31, alinea's 1 en 2 SW voor een periode van tien jaar. De Raad bemerkt hierbij nog dat de gevorderde werkstraf werd afgewezen door de rechtbank gelet op de ernst van de feiten (p. 17 van het vonnis d.d. 14 juli 2016). De Raad wijst verzoekende partij erop dat de door haar gestelde criminele handelingen allesbehalve te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. De door haar gepleegde criminele feiten waarvoor zij veroordeeld werd betreffen wel degelijk een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient dan ook te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 EVRM schendt gezien deze ertoe leidt dat verzoekende partij onderworpen wordt aan een onmenselijke of vernederende behandeling, daar zij, nu haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd terwijl terzelfdertijd wordt gesteld dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst haar leven in gevaar is, zich heden in een *“juridisch niemandsland”* bevindt zonder legaal statuut, waardoor zij dan ook niet kan voorzien in de meest primaire voorzieningen en zij bovendien met de constante angst leeft om te worden aangehouden door de politie en gerepatriëerd te worden naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), doch dat uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan. Waar verzoekende partij stelt dat zij zich door deze beslissing in België in een precaire situatie bevindt, meent de Raad dat dit element geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet waardoor zij dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. De

Raad wijst erop dat er geen bepaling bestaat die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overigens toont verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aan dat zij zich in België in een dermate precare situatie bevindt dat deze beschouwd kan worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij overeenkomstig artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT